

Ліки зцілюють тіло, а книга – душу

БІБЛІОТЕРАПЕВТ

СПЕЦВИПУСК № 2 (16) 2023

Видається з 1 жовтня 2014 року

Сайт Наукової бібліотеки libr.knmu.edu.ua

Архів «Бібліотерапевта» <http://repo.knmu.edu.ua/handle/123456789/6941>

ЗМІСТ

МЕДИЧНІ БУДНІ

Мій шлях в медицину

О. Кирилова.....С. 4-5

ВОЛОНТЕРСТВО

Одна краплинка допомоги може вилитися в океан

К. Тімченко.....С. 7

КІНОПОКАЗ

Кохання під час війни: добірка топ-3 фільмів

К. Шепель.....С. 9

ДУША ПОРАНЕНА ВІЙНОЮ

Віра

О. Федоренко.....С. 11

ТАЛАНОВИТЕ СТУДЕНТСТВО

Мій шлях до успіху

Д. Майгур.....С. 13

ПОДОРОЖНИК

Туристичне місце моєї Батьківщини,
яке я нещодавно відвідала

Д. Шаповал.....С. 15-16

Поговоримо про...

Як мене змінила війна

І. Медведєв.....С. 18

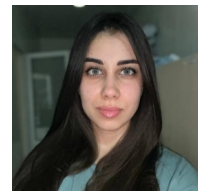
ФОТОПОГЛЯД

Прийшла весна

І. Медведєв.....С. 20

МЕДИЧНІ БУДНІ

МІЙ ШЛЯХ В МЕДИЦИНУ

Мене звати Олена, я студентка 1 курсу 2 медичного факультету. Не дивлячись на те, що тільки почала навчання в університеті, з медициною знайома вже давно.

Здається, що всі студенти-медики в дитинстві гралися у лікаря. І я не виняток. Але навіть і подумати не могла, що медицина стане сенсом життя та тим вогником, який буде горіти і стане мотивацією йти розвиватись далі.

Моє знайомство почалось зі вступу до медичного коледжу декілька років тому. Спочатку здавалось, що медицина це не моє, але все змінилось, коли настав час ходити до лікарні на виробничу практику. Після першого візиту до звичайного відділення стаціонару з'явилося бажання стати палатною сестрою. Так було два роки поспіль, але на останньому курсі на переддипломній практиці все змінилось. Я потрапила до операційного блоку. Це була лікарня, назва якої багатьох лякає та асоціюється з поганим.

У мене з'явилась можливість спочатку набути необхідних навичок, а потім й працювати в онкологічному центрі. Звідти і почалась моя історія операційної сестри та мрія стати хірургом!

Першою операційною, з якої все почалось, стала зала, де оперували органи шлунково-кишкового тракту. Спочатку багато чого не знала та не вміла, але завдяки розумінню та терпінню хірургів це не стало проблемою. Роботи було багато, часом дуже багато. Інколи доводилось навіть залишатись на ночівлю в лікарні, бо операція закінчувалася вже далеко за північ. Декілька разів було, що приходила переночувати на роботі, щоб зранку почати операцію набагато раніше, ніж зазвичай. На жаль, не всі лікарі розуміють важливість такої професії, як операційна сестра. Проте з повною впевненістю можу сказати, що без неї не пройде жодна операція.

Проте працювати доводилось не лише з цим відділенням, а й з іншими, такими як: урологічне, органів грудної клітки, органів голови та шиї й інші. Це допомогло мені покращити здібності та

навички у роботі. З операційним відділенням органів шлунково-кишкового тракту я пропрацювала пліч-о-пліч два з половиною роки. Потім зробили ротацію операційними сестрами, мене перевели до іншої зали, де працювали онкогінекологи. Не зважаючи на те, що вже мала велику кількість знань, все рівно було чомусь новому навчитись. У кожному відділенні є свої нюанси роботи, не лише у кількості використовуваного інструменту, а й інколи в його призначенні. Але то все такі дрібниці, що на них навіть не завжди звертаєш увагу.

Працюючи кожного дня у чудовому колективі декілька років поспіль, почала розуміти, що також хочу бути хірургом, рятувати життя. Кожного року спеціалізація майбутньої професії змінювалась, в залежності від того за яким відділенням була закріплена.

Остаточно бажання вступати до університету та ким бути після його закінчення сформувалось після початку повномасштабної війни росії проти України.

Мотиваторами стали працівники Харківського шпиталю, до якого я потрапила на початку березня. Там також працювала в операційній. Після знайомства та плідної праці з ними продовж декількох місяців я відкрила для себе багато нового. Наприклад, нові відділення хірургічного лікування: щелепно-лицевої хірургії, травматології, нейрохірургії та судинної хірургії. Але не беручи до уваги важкість та кількість роботи, ситуацію в країні та регулярні обстріли міста, були досить позитивні моменти. Саме це допомагало кожного разу незважаючи на втому йти знову і знову до операційної та рятувати життя.

Це стало новим етапом мого життя, в мене з'явилась нова ціль ким бути. І це вже остаточно.

Більшу частину свого перебування в цьому медичному закладі я працювала з хірургами судинного відділення. Завдяки їхньому ставленню до мене, до своєї роботи, їхньому бажанню розповідати та вчити, я вирішила обрати

таку ж саму професію. Дуже часто траплялось, що була в ролі не тільки операційної сестри, а і в якості повного асистента, тому що не вистачало лікарів. В такі моменти треба встигати поєднувати це в собі.

Тож коли почалась вступна кампанія до нашого медичного університету, я, ані хвилини не вагаючись, в перший же день подала документи до вступу. На щастя, успіх був на моїй стороні, я стала студенткою ХНМУ. Проте навіть із початком навчання ро-

боту не залишила і надалі продовжую вдосконалювати свої вміння та поновлювати знання. Для багатьох це буде не зрозумілим і здаватиметься надто важко в поєднанні, та для мене — це невід'ємна частина щодення!

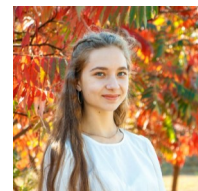
Зараз я розумію, що почати свій шлях з операційної сестри — було лише маленьким кроком у великий світ медицини.

Я впевнена, що мій вибір був одним із найправильніших у моєму житті!

ВОЛОНТЕРСТВО

ОДНА КРАПЛИНОЧКА ДОПОМОГИ МОЖЕ ВИЛИТИСЯ В ОКЕАН

Волонтер — це людина, яка за власним бажанням готова витратити свої сили, час і талант на користь суспільству або конкретній людині, не чекаючи винагороди. Це тлумачення з літературних джерел, але сенс його виходить далеко за межі літературних понять.

Чабанова Валентина Валеріївна народилася у місті Балаклія Харківської області. У 1991 році закінчила технікум та здобула професію бухгалтера. Згодом почала підприємницьку діяльність, яку продовжує вже багато років. Війна застала Валентину Валеріївну зненацька, зранку під звуки вибухів. Під час окупації міста

вона з родиною виїхала до Полтавщини. «На Полтавщині почала займатися волонтерством: плели маскувальні сітки, пакували гуманітарну допомогу, відправляли речі бійцям на фронт. Після звільнення Балаклії почала виготовляти окопні свічки у своєму рідному місті. У допомозі військовим бере участь вся родина: донька, чоловік, батьки. Дуже допомагають місцеві жителі, мої покупці та мої однокласники. Люди приносять баночки для свічок, тканину, гроші. Хтось купує парафін, а діти малюють листівки, щоб підтримати наших бійців. Одна краплиночка допомоги може перерости в океан. Посилки передаємо через ін-

ших волонтерів, через знайомих. Деякі бійці особисто роблять мені замовлення на партію свічок», — згадує Валентина Валеріївна.

Війна відгукнулася почуттями щирої патріотичності до своєї Країни. Спілкуючись з Валентиною Валеріївною, відчуваєш її переживання за наших захисників: «Їм там важко, я хочу допомогти. Ця маленька свічечка зігріє їм руки, вони згадають свої родини, своїх батьків, і з приємними почуттями зустрінуть ранок».

Волонтери — герої, імена яких не увійдуть до підручників, але закарбуються в серцях, залишаться назавжди у пам'яті героїв-воїнів, наших захисників.

КІНОПОКАЗ

КОХАННЯ ПІД ЧАС ВІЙНИ: ДОБІРКА ТОП-3 ФІЛЬМІВ

Прохолодна дощова погода навіює особливі відчуття в душі кожного, створює особливий настрій і чудово підходить до перегляду фільмів про тепле почуття — кохання.

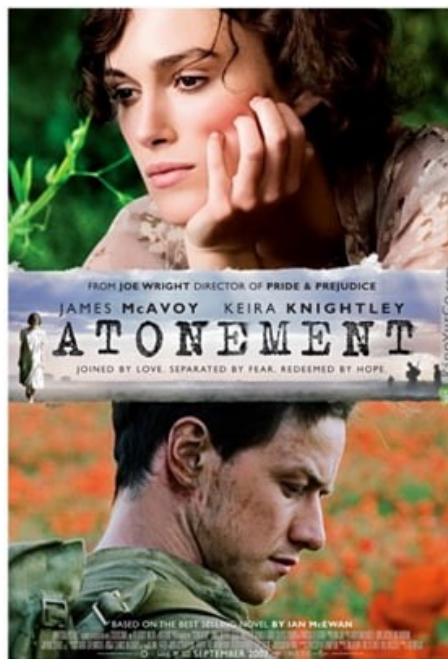
Скрижалі долі

Історія кохання, що дає сили навіть у моменти, коли, здавалося б, залишається лише опустити руки та здатися. Загалом, фільм про страждання, які приносить людині війна, а також про спроби вилікувати понівечену горем долю. Враження від фільму доволі сумні, проте він змушує замислитися над тим, що усього лише один вчинок, який керується низькими почуттями (наприклад, такими як ревності, і як наслідок вигадування брехні), можуть залишити відбиток на житті іншої людини або навіть взагалі зруйнувати його. Мораль така: на чужому нещасті своє щастя не збудуєш. Інколи необхідно відпускати кохану людину, знаючи, що з тобою вона не буде щасливою.

Спокутування

Це ще одна історія нещасливого кохання під час війни через помилку, яку припустила третя особа в цьому трикутнику (на той час дитина), керуючись ненавистю. Її нав'язлива любов, нерозуміння всієї ситуації з точки зору дорослої людини занапали велику історію кохання. Емоції від даного фільму можна порівняти з емоціями від перегляду «Титанік». В кінці так само поллються сльози. І, на жаль, спокутування не змінить ситуації... Сюжет лишає яскравий післясмак і змушує передбачати наслідки своїх вчинків з плином часу. Після закінчення фільму глядач, безсумнівно, порине в роздуми: як залежить доля від чужих слів і вчинків, яким важким тягарем може стати моральна відповідальність за свої вчинки, як часто ми вважаємо свою думку вірною, незважаючи на те, що сформована вона на підставі маленької частини почутого або побаченого після додуманого та інтерпретаційного з урахуванням власного досвіду.

Пурпурові серця

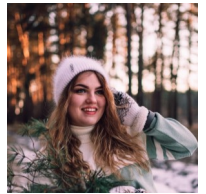
Найбільш легкий та сучасний фільм в цій добірці, але не менш цікавий. Історія двох людей, що уклали фіктивний шлюб, проте згодом, коли почали дізнаватися один про одного історії з життя, ділитися емоціями, між ними зародилося почуття кохання. Головне — вчасно усвідомити, відчути, що почуття є, і не чинити опір долі. Цей фільм залишив таку ідею: завжди потрібно говорити життю "Так", ризикувати, і воно неодмінно відповість чимось світлим та добрим. Щасливий фінал фільму переповнює приємними відчуттями і вселяє надію на краще.

У світлі нинішніх подій не всі захочуть чи зможуть дивитися фільми, в яких торкається військова тематика. Проте, я все ж таки рекомендую знайти вільний вечір і поринути в ці історії кохання! Бо війна може як зруйнувати кохання, так і дати можливість для нових почуттів.

ДУША ПОРАНЕНА ВІЙНОЮ

ВІРА

Малюнок створений 24 лютого 2023 — він несе в собі віру в краще. Він символізує сукупність таких відчуттів, як: надія, очікування, біль, гордість та любов до нашої неньки України. Все це ми проживаємо кожного дня вже цілий рік.

24.02 — для всіх Українців ця дата закарбувалася у пам'яті назавжди.

Я впевнена, що рік тому це був звичайний буденний день для українців. Хтось планував святку-

вати весілля, а хтось день народження. У когось були плани на неділю, а хтось придбав путівку й чекав довгоочікувану відпустку, а хтось просто збирався на роботу чи до школи, а ввечері планував приготувати вечерю й склав список для походу до магазину, але все це перекреслила та забрала ВІЙНА.

Біль... Жорстокість... Страх... І вже в планах на 24.02.2022 не буденні речі, а думки «як вижити», бо за вікном лунали вибухи, сире-

на та слова Президента: «Повномасштабне вторгнення на територію України».

І з цього дня життя змінилося. Ти не міг ні їсти, ані спати, в магазинах стало порожньо, новини були жахливі, тисячі людей були змушені виїхати з країни, покинувши все. Вони їхали без надії повернутися назад. А тим часом ворог руйнував наші будинки та вбивав мирне населення.

Ми ніколи не забудемо сирість підвалів, цей страх, ці вибухи, які лунають й досі. Ми не пробачимо тисячі загублених життів. Ми ніколи не скоримося! Таке наше буття... так у нас в Україні заведено ще з минулих часів.

Ще Тарас Шевченко писав:

«Борітеся — поборете!»

Вам Бог помагає!

За вас правда, за вас слава

І воля святая!»

Попри біль, страждання, ненависть, розчарування ми будемо сильні. Ми віримо в нашу Перемогу!

І ось вже минув рік, а ми чинимо спротив «другої армії миру»! Ми стали сильні та незламні. Але, на жаль, ворожа країна так і не зрозуміла, що кожен нанесений удар робить нас ще сильнішими та непереможними.

Ми добре запам'ятали кожного, хто завдав болю та страждань українському народу.

Так, іноді опускаються руки, іноді накриває ця безнадія та питання «За що все це нам?».

Але ми збираємося з силами і живемо далі — бо ми УКРАЇНЦІ! Ми вільні та нашу віру нікому не відібрати!

Слава Україні!

Малюнок Ольги Федоренко

ТАЛАНОВИТЕ СТУДЕНТСТВО

МІЙ ШЛЯХ ДО УСПІХУ

Привіт, мене звати Домініка Майгур, мені 17 років, я студентка 1 курсу нашого університету, а також Майстер спорту України зі спортивного акробатичного рок-н-ролу, перебуваю у збірній України.

Це спортивні танці з елементами акробатики. Займаюсь 9 років. У 12 років отримала Кандидата Майстра спорту, а у 14 років отримала Майстра Спорту України.

Мене до цього виду спорту привів друг дитинства, він на той момент займався вже довго, а я ходила, перебирала всі можливі гуртки і не могла визначитися. Але, прийшовши на тренування з рок-н-ролу, уже з першого заняття я зрозуміла, що хочу займатися тільки цим спортом. Тому що це саме той вид спорту, де про відпочинок й мови не може бути, що мені як дівчинці-енерджайзер і потрібно.

За цей час були різні постановки під такими назвами як Soul, Maleficent та крайня наша тема Mulan. Я багаторазова Чемпіонка України, Віце-Чемпіонка Європи, бронзова призерка Кубка Світу та фіналістка Чемпіонату Світу. У

звичайні дні, коли немає змагань, ми тренуємося щодня по 2-3 години. Коли стоять змагання у спортивному календарі, тренування проходять по 4-5 годин. Ми звикли тренуватися в такому режимі, і вже просто не уявляємо, якби було інакше. Тренування і така дисципліна, звичайно, зіграла велику позитивну роль у нашому житті і досі відіграє.

Ми навчилися бути самостійними, навчилися розподіляти свій час та поєднувати з навчанням і при цьому встигати гуляти та займатися особистими справами. Ми навчилися розуміти чого хочемо, ставити цілі і досягати їх, а також загартується характер. І, звичайно ж, у фізичному плані — це витривалість для усього, що ми робимо.

Ми навчилися не боятися програвати — для спортсмена це не програш, а лише мотивація та сходинка вгору стати кращими та на наступних змаганнях посісти перше місце.

Дякую нашим батькам та тренерам, за все що в нас вклали і продовжують вкладати.

Цією статтею я хотіла розповісти вам, що не важливо скільки років та чим займаєтесь на даний момент. Потрібно знайти справу, яка лежить до серця, багато працювати, а це в подальшому принесе свої плоди та задоволення.

ПОДРОЖНИК

ТУРИСТИЧНЕ МІСЦЕ МОЄЇ БАТЬКІВЩИНИ, ЯКЕ Я НЕЩОДАВНО ВІДВІДАЛА

Є в Україні місця, які і в наш час змогли зберегти свій давній вигляд, місця, в яких донині живе запах старовини, а багатотисячолітня історія нагадує про себе на кожному кроці. Одним з таких місць, безумовно, є Вінниця, яка розташована на чарівних берегах Південного Бугу вже понад 600 років.

Симон Петлюра і Максим Кривоніс, Микола Пирогов, Михайло Коцюбинський — це далеко не повний список відомих людей, пов'язаних з цим величним містом. А чи замислювалися ви колись, чому місто має таку назву? Я розповім. Одна з версій — від старослов'янського «вѣно», що раніше означало «дар». Інша — через винокурні, де варилося пиво, а також через річку Винничку. Цей подільський край славиться чистими річками, могутніми лісами і казковими луками.

Вінниця здавна була містом багатьох національностей і безлічі релігійних конфесій. Протягом довгих століть тут пліч-о-пліч проживають українці і росіяни, поляки і євреї, православні та католики, протестанти та юдеї. Всі вони зробили внесок у вигляд міста, його архітектуру.

Багате історичне минуле не могло не позначитися на кількості пам'яток і цікавих місць. Це і арка центрального входу до ЦПКіВ імені Горького (1961 р.) Авторство ідеї належить місцевому архітектору Роману Романовичу Мархелю. Арка за радянських часів була чи не єдиним символом Вінниці. Її друкували на більшості листівок, марок і сувенірів міста, біля неї обов'язково фотографу-

вались іноземці, під нею призначали перші побачення, про неї ностальгійно згадували емігранти. Композиція з арки та шпилью символізує собою поверхню земної кулі та стрімкий політ ракети.

Свято-Преображенський кафедральний собор. Він був побудований у XVIII столітті за проєктом видатного українського архітектора італійського походження Паоло Фонтана. Це храм, де вінчався Михайло Коцюбинський, де збереглися фрагменти дивовижного настінного живопису тих часів, звідки віряни викинули старовинний орган прямо на вулицю.

Єзуїтський монастир — споруда сакральної архітектури, збудована у XVII столітті за прикладом феодальної фортеці коштом старости Брацлавського воєводства Валентія-Олександра Калиновського, який пожертвував 30 тис. злотих і 2 адміністративно-територіальні одиниці — хутір Кайдачиху і село Казаниху для ордену єзуїтів.

Музей-садиба Пирогова. Музей був відкритий 9 вересня 1947 року. У цій садибі впродовж двадцяти років (1861-1881) жив і працював видатний вчений, геніальний хірург, анатом, творець воєнно-польової хірургії, засновник Товариства Червоного Хреста, прекрасний педагог і громадський діяч — Микола Іванович Пирогов.

Будинок Брусилова — будинок у Вінниці, у якому в 1913–1914 роках жив видатний воєначальник, командир 8-ї армії генерал Олексій Олексійович Брусилов з дружиною.

Будинок-музей Михайла Коцюбинського. Літературно-меморіальний музей було відкрито 8 листопада 1927 року. В цьому будинку письменник народився і жив понад тридцять років. Експозиція присвячена життю і творчості Михайла Коцюбинського. Тут зберігаються: прижиттєві видання творів, рукописи, переклади книг мовами народів світу,

спогади сучасників, архівні матеріали, особисті речі письменника.

Плавучий світломузичний фонтан «Рошен». Був урочисто відкритий 2011 року. Наразі він найбільший серед плавучих у Європі. За оцінками експертів, також входить у десятку найвидовищніших водограїв по всьому світу. Висота вертикального струменю становить 60 метрів, фронтальний розліт — 140 метрів. Використання лазерного проектора та екрана з водно-повітряної суміші дозволяє демонструвати відео формату 3D. Удень струмені води створюють ефект гармонії та спокою, а ввечері на фонтані розпочинається грандіозне шоу

Візитівкою міста є водонапірна башта, побудована на початку XX століття відомим архітектором Григорієм Артиновим.

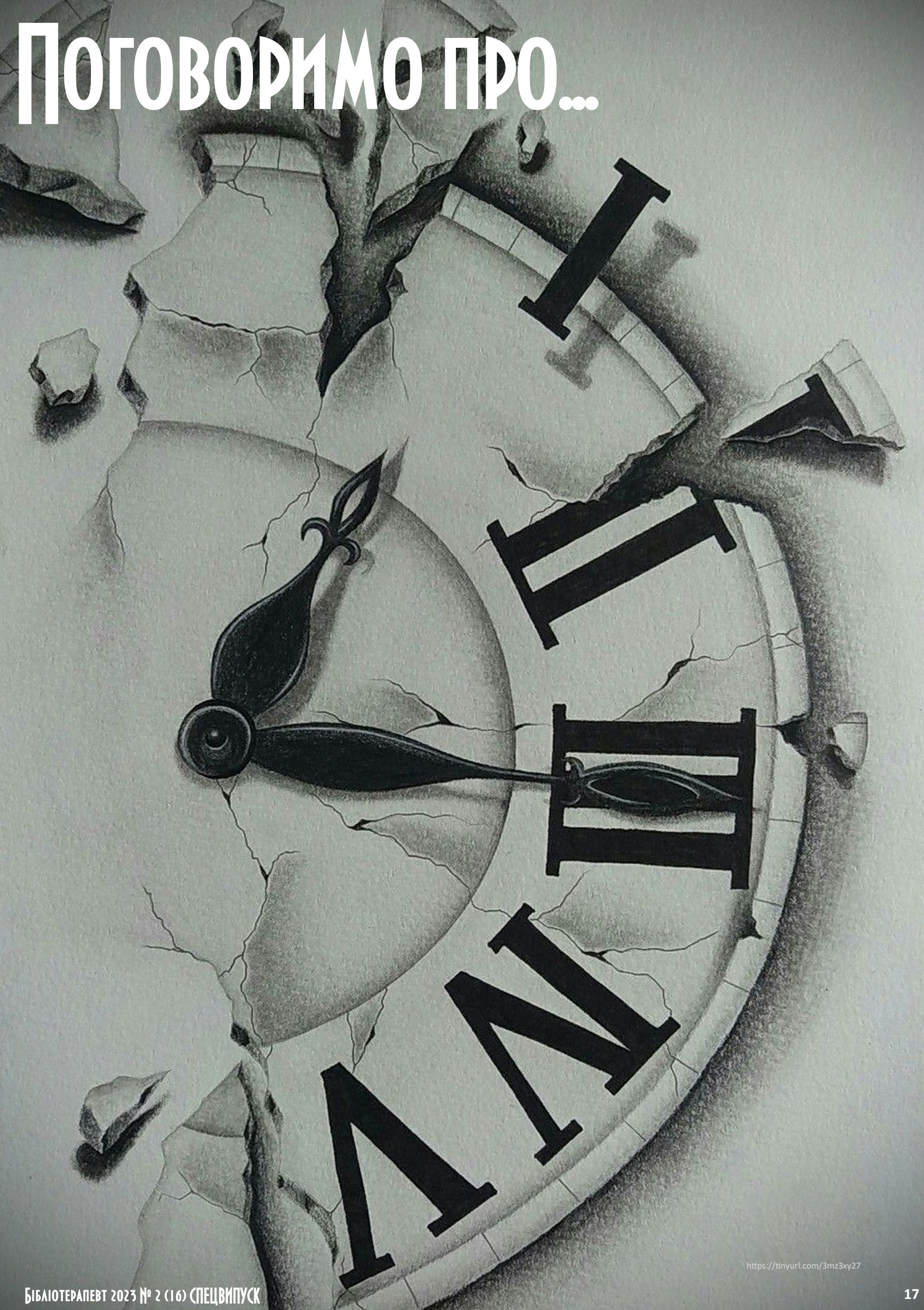
На жаль, повертаючись у сьогодення, деякі споруди чудесного міста були зруйновані у результаті влучення ракети ворога, зокрема, монумент на честь створення ВПС України та споруди біля нього...

Раджу кожному відвідати прекрасне місто Вінницю, обов'язково побачити визначні місця, і як окремим завданням для медиків — завітати на екскурсію до садиби Пирогова.

Подорожуймо Україною — вона ж прекрасна!

ПОГОВОРИМО ПРО...

<https://tinyurl.com/3mz3xy27>

ЯК МЕНЕ ЗМІНИЛА ВІЙНА

Раніше я був найщасливішою дитиною у світі. Всі мої мрії завжди збувалися. У мене дуже гарна та любляча родина, я в ній — бажана дитина. Завдяки батькам я багато чому навчився, здобув перемоги у багатьох своїх починаннях. До війни я побував у багатьох містах України та відвідав одну з найгарніших для мене країн світу — Єгипет. Все це могло продовжуватись, якби не війна, яка почалася у 2014 році. Вона змусила мене мислити інакше, цінувати те, що на даний момент у мене залишилось — це моя родина, мої батьки.

Відносини між нами гарні, ми розділяємо думки одне одного, розмовляємо, як друзі, ми одне для одного — найцінніше у світі.

У ці складні місяці я хотів би, щоб ми були разом, не розлучалися так надовго. В моїй пам'яті залишилося багато прекрасних

спогадів. Зараз я легко можу все це порівняти. Порівняти з тим, що було тоді і, що трапилося більше року тому.

До війни я навчався, як і тисячі інших дітей, а тепер маю прислухатися до сигналів повітряної тривоги. Лягати спати та прокидатися в будь-яку мить від вибухів. Мої батьки працювали кожен у своїй сфері і були задоволені, а тепер щодня вони, як і багато інших, мріють про спокій, тишу і швидке завершення цього жаху. У нас було багато планів на майбутнє, але свої корективи внесла війна. І тепер неможливо сказати чи здійсняться довгоочікувані мрії. Зараз час хвилювань, страждань, сліз та величезного очікування перемоги і миру. Дуже важко, коли всі члени родини знаходяться у різних куточках країни. У кожного з нас залишаються погані відчуття, саме ті, що

пробирають глибину душі до найменшої частинки. І щоб не розгубити тієї людяності, доброти і турботи, треба цінувати кожен день свого життя.

Я маю віру і сподівання, що наша країна все ж таки стане, як колись, квітучою, родючою та міцною. І хоч не на часі про це зараз говорити, але я мрію побувати в багатьох країнах нашої планети. І тоді у мене буде можливість розповісти про свої подорожі батькам, рідним та друзям, йти далі, впевнено, в майбутнє! Я бажаю кожному терпіння й насаги. Не забувайте про своїх рідних, життя може обірватися у будь-який момент. Зателефонуйте, напишіть, або, якщо є можливість, просто будьте поруч. Всі за цей рік ще й як подорослішали та маємо розуміти, що в єдності ми велика сила!

ФОТОПОГЛЯД

A full-page photograph of a birch forest. Several tall, slender birch trees with characteristic white bark and dark horizontal lenticels stand prominently in the foreground and middle ground. Their branches are bare or have very young, light green leaves. Sunlight filters through the canopy, creating a bright, hazy glow in the center of the image. The ground is covered in green grass, and long, soft shadows are cast by the trees. The sky is a clear, pale blue.

АВТОР ФОТО: ЄЛИЗАВЕТА ПАТИНКО

ПРИЙШЛА ВЕСНА

Початок весни — це чудовий період року, коли природа пробуджується від зимового сну і наповнюється свіжістю та життєвою енергією. З теплими променями сонця з'являються перші квіти, зелені листочки на деревах, а також повертаються пташки, які знову заспівають для нас свої прекрасні пісні.

КОНТАКТИ:

м. Харків,
пр. Науки, 4
тел. (057)7077209
моб. (097)9937709
e-mail: km.kustova@knmu.edu.ua

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Киричок І.В. (головний редактор)
Русанова О.А. (відповідальний редактор)
Кустова К.М.
Гаєва Н.Д.

СТУДЕНТСЬКА РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Патинко Єлизавета, 2 мед. ф-т, 3 курс, 11 група (відповідальна)
Овчаренко Карина, 3 мед. ф-т, 5 курс, 16 група
Медведєв Ігор, 2 мед. ф-т, 2 курс, 16 група

